

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2.

Den 15de Januar 1899.

48de Aargang.

Tale af Præsident George W. Cannon,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 27de Februar 1898.

Jeg ved ikke, hvad der kunde interessere os mere at lytte til, end vore Elbsters Vidnesbyrd, der have været paa Mission for at forkynde Evangeliet. At høre dem høre deres Vidnesbyrd om Guddommeligheden af det Bærf, hvori de have deltaget, og fortælle deres Erfaring i at forkynde Evangeliet, og hvorledes deres Bønner til Herren ere blevene besvarede, og hvorledes Guds Magt er bleven lagt for Dagen paa deres Begne — alt dette er meget interessant.

Denne er en Tidssalder af Vantro og Skepticisme. Tvivl om Guds Tilværelse finder man alle Begne, og Størstedelen af Folket, endog blandt dem som ere religiøse, mangle sand Tro. Derfor er det behageligt at lytte til Mænd, og i Særdeleshed unge Mænd, som kunne med Visshed vidne om, at Gud lever. Jeg undres somme Tider paa, hvad Verdens Tilstand vilde være, og hvorledes det vilde gaa med den, om ikke det var for de Sidste-Dages Hellige. Det er det eneste organiserede Samfund, med hvem jeg er bekendt, som tror paa Gud og hans Almagt, ligesom Fædrene troede, hvis Vidnesbyrd er nedlagt for os i den hellige Skrift. Der er sand Tro hos de Sidste-Dages Hellige. Der er jo ogsaa dem iblandt os, som efter at have udført en Mission blive fløve og ligegyldige. Jeg er glad ved at kunne nære den Tro, at der ikke er saa mange af den Slags, men der burde ingen findes iblandt os, som vilde lade sig føre af Mørkhedens Mænd, især efter de have haft den Erfaring, Missionærerne faa. Jeg tænker somme Tider at nogle Missioner ere altfor korte. Unge Mænd blive ikke tilstrækkelig vant til Byrde og Besværligheder, og de lade sig ikke nok gennemtrænge af deres Rødselses Mænd, saasom de burde. Dog tror jeg, at de Forandringer der i de senere Aar ere skete, hvorved deres Opmærksomhed er ledet hen til Herrens Befaling angaaende Evangeliets Forkyndelse uden Pung eller Tasse, have haft et godt Udfald. Naar en Mand maa stole paa Gud for sin

Føde, sit Mattely, sine Venner, og for al den Hjælp han behøver for at være i Stand til at opfylde enhver Pligt, der paahviler ham, er han nødt til at paakalde Gud med fuld Tro paa ham. Da faar han sine Bønner besvarede saa ofte og paa en saa forunderlig Maade, at han ved med Visshed, at der er en Gud til, og at han hører og besvarer deres Bønner, som bede ham i Tro. Min første Mission var langvarig. Jeg var borte fra mit Hjem lidt over fem Aar. Jeg har altid været taknemmelig at den var saa lang, endskønt jeg nærede stor Længsel efter Hjemmet i den sidste Del af denne min Missionstid. Jeg lærte det samme, som Brødrene have lært, at det er ikke ret at lægge sit Præstedømme paa Hyliden, naar man kommer hjem. Jeg sølte mig pligtstyldig, paa Grund af det mig anbetroede Præstedømme, at gjøre alt, hvad der stod i min Magt for at hjælpe til at grundfæste Guds Retfærdighed paa Jorden. Jeg er nu glad at jeg var i Besiddelse af den Aand, og at jeg har kunnet bevare den indtil nu. Det er ikke Ret, at unge Mænd, naar de komme hjem fra en Mission skulde blive ligegyldige og tænke som saa: „Nu er min Mission forbi, og nu er der ingen særdeles Pligt, som paahviler mig; derfor kan jeg nu godt slaa mig til Ro.“ En saadan Følelse er urigtig. Min Erfaring har vist mig, at man kan opnaa større Glæde og en højere Lykkelighe ved at tjene Herren og deltage i hans Værk, end paa nogen som helst anden Maade. Jeg ved, at denne er ogsaa andres Erfarenhed, som have vedblevet at virke.

Den 3de, mange hænge ved, at der er noget ubehageligt ved Religion, noget der berøver en sin Rettighed til at glæde sig, er aldeles urigtig. Der er intet besværsligt, intet der fordrer Opoffrelsen af passende Forskytelse, i Efterlevelsen af Guds Befalinger. De Sidste-Dages Hellige have erfaret dette. Vi fremvise den store Sandhed, at et Folk kan være et højt gudfrygtigt Folk og paa samme Tid være et meget lykkeligt Folk. Jeg tror ikke der er et mere lykkeligt Folk paa Jorden end de Sidste-Dages Hellige. Jeg har seet dem i de mest prøvende Omstændigheder, i Mangel paa det nødvendige for Livets Befvemmeligheder og dets Ophold, og dog have de paa samme Tid sølt sig lykkelige. Deres Hjerter vare fulde af Glæde; ikke af den Slags, der hidrører fra de ydre Omgivelser, men en Hjertens Glæde, forarsaget ved Guds Aands Indflydelse og Kraft, og hvilken altid er sand Lykkelighe. Den maa have sit Udspring i vore egne Hjerter, og naar vi ere i Besiddelse af den Aand, ere vi lykkelige, ihvor vi gaa. Vi kunne være under meget ubehagelige Omstændigheder, hvad det ydre angaar, men hvis vi bære i vort Indre den Glædeskilde, hvormed jeg har talet, og som Guds Aand giver os, ville vi i Sandhed være lykkelige. Saaledes har det været med dette Folk. Vi burde eftertragte dette og lære vore Børn det samme. Det er slet ikke nødvendigt at overtræde Guds Love, eller at tilfidesætte vore Pligter mod ham for at føle os lykkelige.

Jeg er taknemmelig, som jeg sagde, at en Slægt nu vokser til, som ved, at Gud lever. Det er en stor Betsignelse. Vor Gud er ikke gaaet ud paa nogen Rejse, ej heller sover han. Han er ikke som den Gud, Baals Præster tilbade, og som Elias drev Spot med, fordi de intet Svar kunde faa af ham. Det er ikke saaledes med Himlens Gud; der-til ere vi levende Vidner. Under Prøver og Besværligheder er det en stor Betsignelse at vide, at naar vi paakalde vor Gud, vil han høre os. Hans Øren ere ikke lukkede. Som Salmisten siger: Om vi fare ned i Afgrunden, da er han der. Om vi ere paa Land eller Sø, ved Dag eller Nat, i Med- eller Modgang, er han altid nær og vil høre os.

I den 139te af Davids Salmer siges der:

„Hvor skal jeg gaa fra Din Aand? Og hvor skal jeg fly fra Dit Ansigt?

Dersom jeg farer op til Himmelen, da er Du der, og reder jeg Seng i Helvede, se, da er Du der.

Vilde jeg tage Morgenrødens Vinger, vilde jeg bue hos det yderste Hav;

Saa skulde ogsaa der Din Haand føre mig, og Din højre Haand holde mig fast.

Og vilde jeg sige: Mørkhed maa dog skjule mig, saa er Natten et Lys omkring mig.

Mørkhed er og ikke Mørke hos Dig, og Natten maa lyse som Dagen; Mørket er som Lyset.”

Og han har lovet, at hvad som helst vi bede ham om i Tro, i Jesu Navn, vil han give os, om det vil tjene os til gode. Dette er et meget stort Løfte, og vi burde leve saaledes, at vi altid kunde have det for Øine. Om vi ere i saadanne Omstændigheder, at vi ikke have Lejlighed til at bøje vore Knæ for ham, kunde vi dog bede ham i vore Hjertes, og han vil alligevel høre os og give os vort Hjertes Begær. Vi burde hver især, og som et Folk, vænne os til at opsende vore Bønner til ham dagligen. Deri have vi Kraft, om vi ville benytte os af den. Vi burde ogsaa have Profetiens Raadegave ligesom den Ældste, til hvem der er bleven hentydet, som sagde til en Familie, der stod i Fare i en Cyclone: „Gaa ikke ud af Huset; thi jeg lover Eder i Jesu Navn, at I ikke skulle ske Skade, om I ikke forlade Huset.” Hvad tilhviiste ham dette? Guds Aand. Profetiens Aand hvilede paa ham ligesom paa Paulus, da han var ombord paa et Skib i en Storm og lovede, at ikke en Sjæl skulde omkomme. Ældsterne i denne Kirke have Ret til denne Aand, og de nyde den i rigt Maal. Det er en af Evangeliets Gaver, og utallige Tilfælde kunne anføres, hvor denne Aand har bevaret Folk fra truende Farer. Ældster, som med Emigrant-selskaber af de Sidste-Dages Hellige vare belavede paa at gaa ombord paa Skibe, ere blevne tilhviiste af Aanden: „Gaa ikke med det Skib,”

og ved at adlyde have de frelst deres Liv. Et Tilfælde kommer mig for, hvor Præsident Woodruff var ved at gaa ombord paa et Skib med et Selskab af Sidste-Dages Hellige, og Aanden sagde til ham: „Gaa ikke med det Skib;“ det kom nogle faa Mil ud og blev aldeles ødelagt. Det er højt mærkværdigt, at, uagtet saa mange Tusinder af Sidste-Dages Hellige have udbandret over de store Verdenshave, findes der ingen Beretning om, at et eneste Selskab af Sidste-Dages Hellige er omkommet paa Rejsen over Havet. Der var eet Ulykkestilfælde engang paa Missourifloden, men der var Marsag for dette, hvilken dem, som ere bekendte med Omstændighederne, have berettet. Det er det eneste Tilfælde i vor Kirkes Historie, hvor en saadan Ulykke er sket. Det er ganske mirakuløst, at saa mange Tusinder af dette Folk have emigreret til dette Land i en saa lang Række af Aar — for vor Emigration fra Europa begyndte i Aaret 1840 og har stadigt vedvaret fra den Tid til nu — uden at møde med noget Uheld af Betydning. Men der har været, og endnu er, en beshyttende Haand over dette Folk, fordi Uldsterne, som have ført disse Selskaber, have almindeligvis været Guds Mænd, der have søgt efter at kende hans Villie, og som ere blevne ledede ved Aabenbarelse fra ham.

Paa denne Maade har dette Værk skredet fremad fra Begyndelsen til nærværende. Herrens Tjenere have søgt at kende Guds Villie og Hensigt og have erholdt den Kundskab, de behøvede for at lede dette Folk. Disse Dale ere blevne befolkede paa denne Maade og ved den Aand. Derfor ere vi levende Vidner til den Sandhed, at Gud lever og giver af sine Gaver til sine Tjenere ligesom i forrige Tider. Vi bekende, ligesom Fædrene, at vi have Guds Aands Naadegaver. Vi lære Folk at tragte efter disse Gaver. Vi sige, at Gud er den samme i Dag, som han var i Gaar og i forrige Tider, og at hos ham er ingen Forandring eller Skjæppe af Omstiftelse. Men nogle ønske at vide, hvorfor, om dette er Tilfældet, vi ikke saa mere Kundskab, mere Aabenbaring og flere Naadegaver af ham. Mangel paa disse Gaver er paa Grund af Bantro. Folk tragte ikke efter disse Ting, fordi de ikke have Tro paa dem; og de have forkastet enhver, som bekendt sig til Tro paa disse Principper og denne Magt. De ere paavirkede af Satan, der for længe siden vilde have udryddet hele Guds Kirke, om Gud havde tilstedet det. Men han har forhindret Satan, fordi denne er Tidernes Fjendes Husboldning, og det Løfte er givet, at dette Evangelium ikke mere skal borttages fra Jorden, og sølgelig vil Kirken heller ikke blive udryddet. Men denne Satans Aand, som I se fremvist, er den samme, som korsfæstede Guds Søn og ihjelslog hans Apostle, og som har dræbt Profeterne i vore Dage. Det er den Aand, som uddrev denne Kirke fra den civiliserede Verden, og som tvang os til at søge Skjul blandt Indianerne i dette dengang langt bortfjernede Land. Det er den samme Aand, der har ud-

sluffet ethvert Trosprincip hos Menneskene. Det har været en evig Kamp at opretholde Evangeliets Principper og at forkynde dem for Menneskene. Mænd, der ere udgangne for at prædike dette Evangelium, have været udsatte for Volds gjerninger af enhver Slags. Ikke alene er deres Navn og Rygte bleven beskæmmet og bespottet, men legemlig Skade er ofte bleven dem tilføjet. Det er Guds Kraft alene, der har bevaret denne Kirke fra at lide Undergang indtil nærværende Stund. Men den bestaar endnu. Gud har aabenbaret Evangeliet og gengivet Ordinanferne og Gaverne. Han har aabenbaret sin Villie igen til Menneskene, og der er Mænd paa Jorden, som vide dette tilvisse.

Bore unge Mænd og enhver, som har deltaget i Herrens Værk som Missionær, burde ikke lade sig afvende fra dette Arbejde, og tillade en anden Mand at faa Raadighed over dem. Jeg kan bære mit Vidnesbyrd til alle — dog burde dette ikke være nødvendigt, efterdi enhver, som er bleven udsendt for at forkynde Evangeliet, burde vide af egen Erfaring, hvor stor Glæde de have haft i Deltagelsen af dette Arbejde — men jeg vil dog bære mit Vidnesbyrd om, at uagtet alle de Prøver og Genvordigheder, jeg har maattet gennemgaa, har jeg haft stor Glæde af Evangeliets Principper.

(Fortiættes.)

Lydhighed.

Pope siger: „Orden er Himlens første Lov.“ En anden har sagt, „Lydhighed er Himlens første Lov.“ Disse to Udtalelser kunne let forænes ved at sige, at Orden kommer af Lydhighed mod Loven. Den Orden og Enighed, der nødvendigvis maa eksistere i Himmelen, maa være Resultatet af, at alle himmelske Væsener ere Guds Love lydige. Hvem kan forestille sig Himmelen at være anderledes?

Resultatet af Lydhighed mod Loven i alle Livets Affærer er Orden, Enighed og Lykke, medens Uorden, Forvirring og Ulykke ere de naturlige Følger af Ulydhighed. Dette er lige sandt, hvad enten det henendes paa Love, der ere lagte for Dagen ved Videnskabernes Forsken eller ved Aabenbaring, og mange af de Ulykker og Genvordigheder, der møde Menneskene her i Livet, ere i Virkelighed Følgerne af at overtræde Love, som ere Menneskene ukendte. Videnskabsmænd, Søfarende, Haandværkeren, Handelsmanden, ja enhver i sit Fag i Forretningslivet er heldig, saa længe han nøje retter sig efter de Love, der styre den Afdeling, hvori han virker, medens Overtrædelse af samme Love vil volde ham Ulykke. Dette er lige saa sandt om Nationer som om Individuer. Ved nøjagtig Undersøgelse af Verdenshistorien finde vi, at Nationers Velstand har været forholdsvis med deres Respekt for Menneskenes Rettigheder, saa-

som de ere kundgjorte ved Erfaring eller Aabenbaring, medens deres Fald let kan vises at hidrøre fra Overtrædelse af disse hellige Love.

Der er visse Love, Menneskene kunne lære ved Hjælp af det Lys, „som oplyser hvert Menneske, der kommer til Verden;“ men der er andre og højere Love, som Menneskene ikke selv kunne udforske. Disse ere dem, som henhøre til Menneskenes evige Frelse og Ophøjelse, og kundgøres for Menneskene alene ved Aabenbarelse fra Himlen gennem Guds Profeter, blandt hvilke Frelseren selv var den største. Han aabenbarede de Love, der føre til evigt Liv, og var selv et fuldkomment Mønster paa Lydighed mod Loven. Om ham siger Apostelen Paulus, at han „lærte, omendstøndt han var Søn, dog Lydighed af det, han led.“ (Heb. 5, 8.)

Kristus siger: „Jeg er Døren: dersom nogen gaar ind ved mig, han skal blive salig.“ (Joh. 10, 9.) Hvis han er Døren, er det nødvendigt, at Menneskene skulde nøjagtig følge hans værdige Eksempel, ved fuldt ud at efterleve hans Lærdomme, ligesom han viste Lydighed mod sin Fader. Frelserens hele Liv og Lærdomme tyde til Nødvendigheden af Lydighed for at kunne komme igennem den snævre Port, der fører til Livet. Vi læse i Johannes Evangelium, 6, 38: „Thi jeg er kommen ned af Himmelen, ikke for at jeg skal gøre min Villie, men hans Villie, som mig sendte.“ Hvis denne ubetingede Lydighed var nødvendig for Guds Søn, er den da ikke lige saa nødvendig for alle hans Disciple, paa det at de maatte være eet i ham, som han er eet i Faderen?

Dersom Menneskene ikke lære dette Lydighedens Princip og leve i Overensstemmelse dermed, ville de umulig kunne opnaa en ophøjet Plads med Kristus i hans Faders Rige.

Gud har aabenbaret sine Love til Menneskene ved sine Profeters Mund, og overladt det til dem selv, enten de adlyde og blive velsignede, eller de foragte dem og tage Følgerne deraf.

Paulus siger: „Og han beskaffede nogle til Apostle, nogle til Profeter, nogle til Evangelister, nogle til Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naa til Enhed i Troen, og Guds Søns Erkendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Fyldests voksne Alder.“ (Eph. 4, 11—13.)

Herren har indsat disse i sin Kirke i den Hensigt, Paulus omtaler, men hvorledes kunde de gøre de Hellige fuldkomne, medmindre disse viste Lydighed mod deres Raad og Lærdomme. Det formodes, at enhver af Kirkens Embedsmænd modtager den Mand, der tilhører hans Rådelse og Embede, og at han vil blive oplyst om sine Pligters Udførelse, saafremt han er ydmyg for Herren. Ikke alle blive kaldte til at indtage de højeste Stillinger i Kirken, men der er dog intet i Vejen for, at enhver kan erholde Kundskab angaaende Guds Rige, intet som kan forhindre ham fra at gøre Fremgang i alt, hvad der gaar ud paa at forædle og

ophøje Menneffene. Alligevel vil al den Kundskab, han kan opnaa, og al den Fremgang, han kan gøre, ikke undskyldte ham fra at give Algt paa de Raad, der monne gives ham af hans Foresatte i Kirkens Bestyrelse. Det er mere nødvendigt, at Orden skulde opretholdes i Kristi Kirke, end i en Krigshær; thi Udsaldet af et Slag er kun af en timelig og flygtig Natur, medens Resultatet af Lydighed i Jesu Kristi Kirke er Frelse og Ophøjelse i Gimmeriges Rige, vedvarende gennem Evigheder.

At holde Embede eller Bestikkelse i Kirken har intet at gøre med at bringe os Frelse, men denne beror paa vor Trofasthed i at udføre de Pligter, der paahvile os gennem Herrens Tjeneres Styrelse. Grundprincippet ligger i en af Frelserens Uttringer, som den findes i Matthæus 18, 3—4: „Uden I omvende Eder, og blive som Børn, komme I ingenlunde ind i Gimmeriges Rige. Derfor, hvo, som fornæbder sig selv, som dette Barn, han er den største i Gimmeriges Rige.“ Heraf maa man forstaa, at i Gimmeriges Rige hersker Orden, og denne kan kun opretholdes ved Lydighed og Underdanighed mod retmæssige Autoriteter. Det er derfor ikke nødvendigt, at saadan Lydighed udøves i Blinde, men naar alle drives af samme Aand, ville vi se og forstaa paa en og samme Maade. For at opnaa denne Enighed er det nødvendigt, at dem, der indtage høje Embeder, maa være ydmyge og gudhængive, og altid erindre følgende Ord, som staar skrevet i Pagtens Bog (Eng. Udg. Side 423). „At Præstedømmets Rettigheder ere uadskillelig forbundne med Himlens Magt, og at Himlens Magt ikke kan kontrolleres eller udøves undtagen paa Retfærdighedens Principper. Ingen Magt eller Indflydelse kan eller burde gøre sig gældende i Kraft af Præstedømmet, uden ved Overtalelse, Langmodighed, Blidhed, Ydmyghed og oprigtig Kærlighed; ved Godhed og uforfalsket Kundskab, som skal udvide Hjertet, uden Skrømt og uden Svig.“

A. W.

Bedste Tanker. En Bismand siger: „Gør hver Dag den første Pligt, der foreskalder.“ (Mon han mener Morgenbønnen?) „Det er den eneste Vej til Held og Lykke. Vi kunne ikke mere forbigaa Livets mindre Pligter, end et Barn kan læse, førend det kender Bogstaverne.“ O. A. F.

— Sandhedens Bevis er dens Frugt. Ingen kan vise den bedre end de Sidste-Dages Hellige. W. L.

— Stjernerne udtale paa det højtideligste Herrens Herlighed, skøndt i et Sprog næsten ukendt for Menneffet, fordi han ikke forstaar deres Herlighed og Magt, ej heller deres Begyndelse eller Ende. H. D. B.

Drifkehuse ere mere fordærvelige end Krige, thi ved hine miste Mænd ikke alene deres Liv, men deres Sjæle. G. K. R.

Den 15de Januar 1899.

Tilgivelse er bedre end Hævn.

Frelseren siger: Elsker Ederes Fjender, velsigner dem, som Eder forbande, gør dem godt, som Eder hade, og beder for dem, som gøre Eder Skade og forfølge Eder; paa det I skulde vorde Ederes Faders Børn, som er i Himmelen." (Matt. 5, 44.—45.)

Som Svar paa Peters Spørgsmaal om, hvor ofte han skulde tilgive sin Broder, som forsynkede sig imod ham, sagde Herren, „halvfjerdsindstyve Gange syv Gange.“ Hvilken af de to vilde gavnes mest ved denne Befalings Efterleven, den, som led eller den, som gjorde Uret? Den sidste Del af det ovenanførte Skriftsted svarer dette Spørgsmaal ganste tydeligt: „paa det I skulde vorde Ederes Faders Børn, som er i Himmelen.“ Gud giver alle sine Befalinger til deres Fordel, som ere dem lydlige. Tilgivelsesaanden vil bringe ham langt større Velsignelser, som tilgiver, end den, som faar Tilgivelse. Den, som saa vidt har Herredømme over sig selv, at han kan elske, hne og tilgive sin Fjende, og kan naar som helst bortjage alt Had af Hjertet, har fundet en af de største Hemmeligheder, hvori Mennefskets sande Lykkelighed og Tilfredshed bestaar; han har faaet en Forimag af Himmelen, saa som kun saa dødelige opnaa. Herren havde til Hensigt, at hans Børn skulde blive lykkelige, og har givet Regler, hvorved Lykkelighed kan erholdes.

Den pinagtigste Glendighed, hvormed nogen kan plages, er gerne selvforvoldt ved at nære Had, Misundelse, Jaloufi, Hævnerrighed og andre saadanne Følelser, som bortdriver alle denne Verdens Glæder og gør ham uskicket til at nyde det tilkommende Livs Goder. Hvem kan se paa et Mennefe, som Mar for Mar tæres bort og tidlig paadrager sig Alderdommens Svagheder og ydre Tegn paa deres Lidelser af de ovenanførte Laster, uden at hnekes over deres ufornuftige Misbrug af deres Levedage, ved at nære i deres Hjerter en gnavende Orm, der fortærer, ikke alene deres Legeme, men ogsaa Sjælen.

Hvis den, som er forurettet, kunde se ind i dens Hjerte, som forfættelig og dreven af den Onde forvoldt ham Skade, og kunde fatte dennes Sindssuro og aandelige Lidelser maafte for mange Mar, førend Omvendelsen virkelig kommer, vilde enhver Følelse af Hævn uden Tvivl vige bort, og han vilde hellere, ligesom Frelseren, raabe: „Fader, tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gøre.“ Forbryderen vil i Enden lide større Pine end den forurettede kunde ønske ham, hvis denne i nogen Grad er barmhjertig; og medens den naturlige Straf, der kun kendes af Herren og den lidende selv, muligvis kunde have Omvendelse og Forbedring til Følge, vilde den af den forurettede paatvungne Straf

kun forøge Hævnerrighed og drive Tanken om Omvendelse meget længere bort.

At bære Had mod nogen, gør ingen Skade paa den, man hader, men kun paa den, som nærer Had. Saadanne Tanker burde drives bort, saa snart som de opstaa, thi om vi nære dem endog kun en kort Tid, blive de vanskelige at fjerne sig ved, og kunne lede til Gerninger, der vilde forvolde Sorg hele vor Livstid. Frelseren sagde: „Thi af Hjertet udkomme onde Tanker, Mord, Hor, Skørlevnet, Tyverier, falske Vidnesbyrd, Bespottelser.“

Den, som har naaet saa højt et Punkt af Selvhverredomme, at Fristelsen til med Villie at forurette andre let kan overvindes, kan ogsaa let af Medlidenhed række den vakkende en Haand og hjælpe dem op paa et højere Trin af Godgørenhed. Frelseren sagde: Denne er min Befaling, at I skulle elske hverandre; og hvor der er ren, uegennyttig Kærlighed, kan der ingen Had eller Hævn være; ej heller vil Guds Aand bo, hvor saadanne Tanker herske.

Barmhjertighed ej Grænse har, ej Maal;
Den falder blødt — som Regn af Skyen ned
Paa tørstig Jord — velsigner lige ens
Dens høje Giver, som Modtageren.
Blandt Store er han størst, som over mest
Medlidenhed, og er sin Fjendes Ven.

Missionær ankommen. Ældste Carl R. Erickson fra Ogden, Utah ankom til Kjøbenhavn den 5te Januar som Missionær til Skandinavien, og bydes hjertelig velkommen til sine Fædres Land.

Beskrives. Broder C. R. Erickson beskiftes til at arbejde i Stockholms Konference under dens Præsidents Ledelse.

Løses og beskikkes. Ældste Axel L. Holmgren løses fra at arbejde i Gøteborgs Konference og beskiftes til at arbejde i Stockholms Konference.

Andreas Peterson,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Videnskab og Religion.

Den Kamp, der føres imellem Videnskaben og Religion, er langvarig, og er bleven bestridt ved enhver ny Opdagelse i Videnskabens Underjøgelse. Bibelen fortæller os, at Gud skabte Himlen og Jorden og alle levende Væsener paa Jorden; og ikke alene at han skabte dem, men at han saa, at det var godt. Vilde det nu ikke være højst urimeligt

at tænke sig, at dette samme Væsen vilde give Aabenbarelser gennem sine Profeter, der vilde være modstridende de Sandheder, hans eget Skabelses Værk lægger for Dagen? Hvor tilsyneladende Modsigelser findes, maa der være Fejlagelser enten i Videnskabsmændenes Undersøgelser eller i Udtydningen af Skriften. Det er meget muligt, at mange af Videnskabsmændenes Slutninger ere fejlagtige; og er det ikke lige saa muligt, at mange af Skriftens Fortolkeres Teorier ere af samme Væbskaffenhed? Det er klart, at enhver af Videnskabens Teorier, der strider imod Aabenbaring, og enhver Fortolkning af den hellige Skrift, der modsiges nogen fuldstændig bevisliggjort videnskabelig Sandhed, er fejlagtig og maa vige for de evige Sandheders Lys.

Enhver Form af Religion, der ikke vedkender disse Fakta, maa anses som Overtro, og dens Tilhængere som Fanatikere. En videnskabelig Slutning kan synes at være rigtig, af alt hvad man har at grunde Slutningen paa, og dog, naar man bliver bekendt med andre før ukendte Ting, vise sig at være urigtig. Under saadanne Omstændigheder kan der være tilsyneladende Uoverensstemmelse, men dog ingen virkelige.

Ufvegne kristne Lærere have forfalsket den hellige Skrift i saa høj Grad — og i Stedet for Kristi sande Lære have lært dem Mennekesbud — at Folket er bleven vendt fra Sandheden, og have fattet Tro paa deres Lederes opdigtede Myther og Fabler. Videnskabelig Undersøgelse har saa fuldstændig kuldastet deres falske teologiske Systemer, at mange af de i Videnskaben højt begavede Mænd have overgivet sig til Skepticisme og Bantro.

Mange af den saakaldte nyere Kristenheds Systemer kunde ikke eksistere, om ikke det var for deres Mysterier og Uforstaaelighed, saa at Folk, fordi de ikke selv forstaa eller ere i Stand til at udtolke Læren, maa aldeles forlade sig paa sine Præster for Skriftens Fortolkning. Trekskeren sagde: „Derfor nogen vil gøre hans Villie, han skal kende, om Lærdommen er af Gud,“ og om nogen kender dette, kan han ikke let ledes paa Afveje af denne eller hin falske Videnskabs Teori, ej heller ved falsk Fortolkning af Skriften.

Den nyere Tids kristne Lære er bleven vejret og fundet for let. Vor Tids største Mangel er et Religionsystem, der paa samme Tid kan anerkende de af Videnskaben stadfæstede Sandheder og de Lærdomme, der ved guddommelig Inspiration ere optegnede i den hellige Skrift, og som kan vise, at Skaberens Ord og hans store Værk stemme nøjagtig overens; en Religion, der trænger sig ind baade i Hoved og Hjerte — det vil sige: en som tilfredsstiller baade Fornuften og Samvittigheden. Hvor blandt alle vor Tids Religionspartier kan man finde et saadant System? Dette højt vigtige Spørgsmaal burde enhver, som elsker Sandhed, alvorlig overveje, og ingen burde slaa sig til Ro med noget andet System. Intet af nogen anden Slags kan tilfredsstille denne Tidsalders For-

dringer, med sine uafhængige Udforstninger og Undersøgelser, naar Folk ikke nøjes med at modtage uden Indvending uinspirerede og selvindsatte Præsters og Læreres Meninger.

En Religion maa for at afhjælpe denne Mangel nødvendigvis være af guddommelig Oprindelse; thi ingen kan, uden ved Hjælp af det guddommelige Lys, der udspringer ovenfra, paa nogen Maade opfatte et System, der vil afhjælpe Menneskets Trang i denne Henseende, fordi det i Birkeligheden kun har gjort en Begyndelse paa Videnskabens Udforstning og Teologi. Dette ses tydeligt, naar vi tage i Betragtning de Hundreder af selvannede, modstridende Sekter, hvori vor Tids Kristenhed nu er fordelt. Søgte man efter et saadant tilfredsstillende System, vilde det være uden Nytte at søge iblandt dem, der ikke gør Krav paa Aabenbaring eller guddommelig Inspiration, men det maa, hvis det eksisterer, findes, hvor der gøres Paastand om, at Aabenbaring fra Gud er den eneste Kilde, hvorfra man kan erholde den uforfalskede Sandhed. Det kan ikke komme fra nogen verdslig Videnskabs System, eftersom ingen kan ved Undersøgelser udforske Gud; ej heller kan nogen uden ved Hjælp af den Helligaands Oplysning, hvilken er Aabenbarelsens Aand, forstaa Guds Ord, som ere nedskrevne i den hellige Skrift, og „ingen Profeti i Skriften kan udlægges af sig selv. Thi ingenfinde er nogen Profeti fremført af menneskelig Villie; men de hellige Guds Mænd talede, drevne af den Helligaand.“

Efter som der kun er saa, der nu anse Aabenbaring som nødvendig, bliver Kresen for Undersøgelse ikke ret stor, hvorfor enhver, som ønsker at finde Sandheden, kan uden megen Besvær og Tidspilde, gøre deres Søgen fuldstændig og tilfredsstillende. Fremragende blandt dem, der gøre Paastand om guddommelig Oprindelse, staar Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, bedre bekendt som Mormonismen, der bekender sig at være Genoprettelsen, ved guddommelig Autoritet, af Kristi Kirke, som den blev oprettet paa hans og Apostlenes Tid, og erklærer at den er kommen, som der er forudsagt i mange Profetier, der findes i den hellige Skrift; at den lider samme Forsølgelser, Haan og Spot fra vor Tids Farisæer, som Kirken maatte gennemgaa i forrige Tider.

Mormonismen, som den kaldes, er enestaaende det nittende Aarhundredes Religion, fordi den formedelst Sandheden, hvoraf den bestaar, kan taale at gennemforskes ved Videnskabens Rastelys, og ligeledes at sammenlignes med baade det gamle og nye Testaments Lærdomme. Dens Lærdomme ere ikke dunkle, men ere saa tydelige, at den vandrende, om endog en Daare, skal ikke fare vild.

Det kom frem midt i denne oplyste Menneskeheds klare Dag, i en af de mest civiliserede Nationer paa Jorden. Dets Forsvarere ere ikke alene villige til at have dets Lærdomme undersøgte paa det nøjagtigste og at have dem satte paa de haardeste Prøver, enten videnskabelige eller

i Sammenligning med den hellige Skrift, men dette er tillige deres inderligste Ønske.

Det har vokset, og trivedes endog under de mest prøvende Omstændigheder: Forsølgelser, Bøvelvold, Bortdrivelse fra Hjem, Landsforvisning, Fattigdom, falske Beshyldninger, og tillige Frarøvelse af Ejendomme og Gods, mange berøvedes deres politiske Rettigheder, og nogle af dets Ledere og mange andre have endog lidt Martyrdøden i dets Forsvar.

Et System, der viser en saadan Livskraft som denne, og som nu i 68 Aar har været udsat for uafslidelige ondskabssfulde Anfald af dem, som bekende sig for at være kristne Lærere og Præster, burde være værd at give en forsigtig, upartisk og fordomsfri Undersøgelse af Verdens bedste og visejte Mænd.

(Fra Mill. Star.) A. W.

Filosofien af Evangeliet.

XII. Kapitel.

Overensstemmelsen mellem Mose Bog og Geologien.

Arters Udvikling. — Dyrearters Tilintetgørelse. — Tidligste Vandfugle. — Aftidens Ahyrer. — Kæmpemæssige Landdyr. — Klimats Forandring. — Mennefskets Skabelse. — Ingen Forbindelseslænke.

Geologerne holde det for en Regel, at Materialerne for en Revolution, enten politisk, moralsk eller socialistisk, ere gerne forudberedte. En Revolution i Tænkemaade og Ideer er paa ingen Maade en Undtagelse fra denne Regel. Den tankeløse Mennefsmæssig kunne se med Forundring paa Synet af den pludselige Omvæltning; men den betænksumme Jagtager vil lægge Mærke til Begivenhedernes Orden, og de Kræfter, der længe have virket og forberedet Mennefsene paa Tingenes nye Tilstand.

Da Voltaire i Slutningen af det attende Aarhundrede anførte sine Argumenter i Tusindtal og slynge sine bidende Bebrejdelser mod den forfalskede Kristendoms Anførere, saa den almindelige Mennefskehed forbauset paa Udfaldet deraf, thi de vidste iffe, at Kræfterne, som vare Aarsag dertil, længe forud havde virket til dette Maal.

Da Voltaire's og Thomas Paine's Bærker fremkom, var Samfundet i en saadan Tilstand, at mange vedtog deres Lære som en Forløsning fra de dengang herskende Utaaleligheder. Ydermere vare mange villige til at følge dem i alle Bantvoens vilde Sofisterier.

Den Tids Historie har for en stor Del gentaget sig i den store videnskabelige Revolution, der er foregaaet i det nittende Aarhundrede. Da Hugh Miller skrev sit »Testimony of the Rocks«, var der dem, som sølte sig forvisjede om, at hans Bærk vilde omvælte Mose Beskrivelse om Skabelsen, og en forfærdelig Alarm blev gjort om Mod-

figelsen mellem Stenenes Historie og Bibelen. Længere hen fandt man, at Geologien bevisste med uimodstaaelige Vidnesbyrd Tilbørelsen, Vidensdommen og Godheden af en almægtig Skaber. Saaledes var der, da Darwin, Huxley, Hooker, Spencer og andre frembragte for Verden en Masse Kundskab angaaende Arternes Oprindelse, tilligemed Planternes og Dyrenes Udvikling, dem, som gerne vilde have fundet Modsigelse mellem Videnskabens Opdagelser og Guds aabenbarede Beretning. Men nu indrømmes der, at det vilde være lige saa forunderligt, og vilde lige saa meget behøve Guddommens ubeskrivelige Almagt, „til at frembringe alle de forskellige og mærkværdige Arter af organisert Liv fra en enkelt Spire, som til at kalde dem frem til Liv ved anden speciel Skabelsesmaade.“ I Birkelighed skyldte vi disse Filosofer vor Tak for at have saa nøje udforsket Naturen, og fordi de have overleveret os saa mange højst interessante og vigtige Fakta.

Det hører sandsynligvis med til den guddommelige Plan, at Arter skulde udvikles fra et lavere til et højere Trin. Vi se dette ved Forbedringen af vore forskellige Hus- og Trædyr, saavel som ved Fuglearterne; og ligeledes ved Sammenlignelse af de nulevende vilde Dyr med Levningerne af Urtidens Saurier, der engang strejfedes omkring paa Jorden. Væren om „Naturlig Valg“ eller „De Vælests Overlevelen“, som Huxley kalder den, er ogsaa en af Naturens Love. Vi se dette fremstillet i vor Tid i Mennefferacernes og Dyrearternes Historie. De svagere Mennefferacer gaa gradvis tilgrunde, medens de Nationer, der besidde de højeste fysiske, aandelige og moralske Fortrin, udstrække deres Herredømme paa Jorden. I Dyrenes Historie er det samme Tilfældet. Den vældige uhandelige Døse, Cæsars Uruz, har været udryddet siden Romernes Tid. Uroksen, en anden Døse, hvis Levninger ofte findes i samme Stenlag som uddøde Dyrearter, vilde ligeledes været bleven aldeles udryddet, om ikke der ved offentlig Edikt var bleven nogle saa af dem bevarede i Lithuanias Skove. De kæmpemæssige Fugle, Dinornis og Aptornis, ere for kort Tid siden uddøde. Fuldstændige Skeletter af dem ere endnu opbevarede i Christchurch Musæum paa Ny Zeeland. Det vides, at disse Fugle var omtrent 12 Fod i Højden. Dodoen, en svær, klodset Fugl paa 50 Punds Vægt, med løse, dunede Fjer og korte, ubrugelige Binger, lig en nysudklækket Kylling, blev udryddet for kun 150 til 200 Aar siden. Apteryxen af Australien, der af alle levende Fugle mest ligner nogle af de uddøde Arter, lever endnu, men er lige ved at uddø. Løven, Tigeren, Uroksen, Elefanten, Rhinocerossen, og alle de vildeste og største Dyr, blive endog nu ved Civilisationens Fremadskriden udryddede af Jorden. Afvekslingsloven er, som Darwin siger, sand indenfor visse Grænser. Enhver maa f. Eks. indrømme, at der er sket en stor Forandring paa Svin, naar de af vore bedste Slags sættes ved Siden af Bildsvinet, hvorfra de nedstammede. Dog kan der intetsteds findes nogen

Forvandling af Arterne. Om vi f. Eks. skulde spore Hestens Herkomst tilbage gennem et Tusind Generationer, vilde vi finde, at det oprindelige Dyr var ogsaa en Hest, skøndt maaske en meget daarlig Slags. Af alle levende Dyr og Levninger af uddøde Arter, skøndt Tusinder forskellige Slags ere blevne opdagede, kan der ikke iblandt Landdyrene og alt, hvad der hører til Skabelsens højere Orden, findes et eneste Eksempel paa Forvandling. I alt dette se vi en smuk Overensstemmelse med den hel- lige Skrift: „Og Gud sagde: Jorden udgibe levende Dyr efter sit Slags, Fæ og Orme, og (vilde) Dyr efter sit Slags; og det skete saa.“ (1. Mose- bog 24.)

Sandt nok fortæller Huxley os, at de forskellige Dyrs Embryo have megen Lighed med hverandre, saa at de i deres tidligste Tilværelses- periode ikke kunne kendes. Men hvad gør dette til Sagen? Det viser kun Skaberen's Plans Enhed, hvilken maaske er Verdens største Karakteristik. Derhos lærer det os noget om Menneskets Uvidenhed og Skrøbelighed. Med al Videnskabens Hjælp formaa vi ikke, at se de fineste Ord- ninger af Atomerne, hvilke ved Udvikling frembringe en Skilbpadde eller en Fugl, en Hund eller et Menneske. Hvem vil sige, at et Pallads blev udviklet eller udsprang fra en Hytte, fordi de vare byggede af meget lignende Materialer, eller fordi nogle af Værelserne i dem vare ens? Hvorfor skulde da den store Bygmesters Arbejde paatvibles, fordi han giver Spirerne af forskellige Skabninger Magt til Selvudvikling efter et vist Mønster, der senere hen skal fuldkommes i vidt forskellige Or- ganismer.

Atter gøres det Spørgsmaal: Er det ikke sandt, at de mest lærde og paalidelige Geologer have opdaget i Stenenes Beretninger om Ur- tiden de uimodstaaeligste Beviser for, at de tidligste Fugle vare af en forunderlig krybende Slags? — At i nogle Tilfælde var det vanskeligt at afgøre, hvilken Karaktertræk var stærkest og nærmeste dem mest, enten til Krybdyrene, Flaggermusene eller Fuglene? Disse Dyr vare sandsyn- ligvis amfibiske og levede baade paa Land og i Vand. Nogle Arter findes endnu i Mexiko og Syd-Amerika, som ere af samme Slags eller meget lig de uddøde Arter, der indehave den dobbelte Karakter af baade Land- og Vanddyr. Nogle af disse ere paa højere end det for deres Klasse almindelige Udviklingstrin, og fra saadanne, som aande ved Hjælp af Geller, og kun kunne leve i Vandet, blive til Lungedyr, som kunne leve ude af Vandet.

Er det ikke ligeledes sandt, at Levningerne af de tidligste Fugle hen- tyde til, at de maa have haft meget tilfælles med Vandfugle, saasom vor Tids Traner, Maager og Pelikaner? Nogle af dem havde ikke horn- agtige Næb, som vor Tids Fugle have, men derimod lignede deres Hoveder mere Krybdyrenes. Gj heller vare deres Binger altid bedækkede med Fjer, men i mange Tilfælde lignede mere Flaggermusens, og deres

Jødder havde megen Lighed med Krybdyrenes. Nu vil Skeptikeren sige: Er det ikke muligt, at Krybdyr og Fugle levede paa Jorden før end Dyrenes Skabelse. Endvidere, er det ikke muligt, at Fugle og Krybdyr kunne være blevne udviklede fra den samme oprindelige Art, i Steden for, som Moyses beretter, at Gud gjorde de vilde Dyr paa Jorden efter sit Slags?

Stop lidt, min Ven! Det er nu vel bekendt, at disse Erklæringer ere kun Forestillinger, tilsyneladende mulige, men intetsteds vist at være Sandhed. Om vi indrømme alt, hvad den vantroende forlanger, lader os nøjagtig læse den hellige Skrift og se, om der virkelig er nogen Modsigelse: „Og Gud sagde: Vandet udgive mangfoldigen vrímlende Dyr (som have) levende Sjæle; og Fugle skulde flyve over Jorden, imod Himmelenes udstrakte Befæstnings Overdel.“ Havde nu Moyses skrevet: Og Gud skabte nu alt levende, som bevæger sig i Vandet, vilde der være en Grund til den vantroendes Indvendinger. Vi skulde derfor særlig lægge Mærke til, at Moyses ikke siger, at dette var den første Begyndelse af det levende paa vor Klobe, men kun, at Vandet nu skulde „udgive mangfoldigen“ vrímlende Dyr, (som have) levende Sjæle; og Fugle o. s. v. I alt dette er der ingen Modsigelse mellem geologiske og bibelske Erklæringer. Paa den anden Side ere de i Teksten brugte Ord saadanne, som kunde lede den studerende til at tro, at Fuglene oprindeligt havde hjemme paa Vandet. (Fortættes.)

Ældste Albert Pettersons Død.

Følgende er et Uddrag af en Beretning fra Ældste P. J. Sandberg, som præsiderer i Stockholms Konference, angaaende vor elskede bortgangne Broder, Albert Pettersons Død. Han var født den 7de Marts 1872 i Wittinge i Upland, Sverrig, og annammede Evangeliet den 9de Marts 1882. Han emigrerede til Zion den 26de September 1891, og blev i 1897 kaldet til at udføre en Mission til sine Fædres Land. Ifølge denne Kaldelse ankom han til Kjøbenhavn som Missionær den 16de Maj 1897, og efterlod sin nylig ægtede Hustru i sit Hjem blandt sine mange Venner. Han blev først beskiftet til at arbejde i Skaane Konference, hvor han virkede i Blekinge Gren indtil den 10de Oktober 1898, og blev da kaldet til at arbejde i Stockholms Konference. Hans Iver og Nidkærhed for Evangeliet havde vundet ham mange Venner, hvor han havde virket, og med samme Følelser og Iver forlod han Malmø den 14de Oktober i Selskab med Ældste M. Bergen, der nylig var ankommen fra Utah, og ligeledes beskiftet til at arbejde i Stockholms Konference. Under Rejsen var Vejret koldt og ubehageligt, og som følge paadrog Broder Pettersen sig en slem Forkølelse, men desuagtet

har et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og Guddommelighed i Søndagsforsamlingen. Efter Ønske fik Broder Pettersen Beseffelse til at arbejde, hvor han havde sine Slægtninge, nemlig i Upsala Gren. Han rejste derhen den 17de Oktober, skøndt han led svært af sin Forkølelse. I denne Tilstand drog han ud til sin Broder, Lars D. Peterson, i Björkeby, Faringe, 3 svenske Mil fra Stockholm, og der bestemte at afholde en Forsamling, hvorefter han rejste til Baatmanby for at besøge nogle Søffende. Her blev han saa heftig angreben af Lungebetændelse, at det var ham næsten umuligt at vende tilbage og afholde det bestemte Møde i Björkeby. Han rejste dog derhen med Toget, men maatte tage til Sengs saasnart han ankom der, og alt, hvad der kunde gøres for ham, blev gjort. Han blev salvet af Brødrene og fik ogsaa Lindring; men efter nogle Dages Forløb fik han Rosen i Ansigtet, som varede et Par Dage, hvorefter han syntes at befinde sig bedre. Han blev da atter heftigt angreben og Lægens Hjælp søgtes; denne kunde ikke straks sige, hvor farlig hans Sygdom var, men imidlertid fik han al mulig Hjælp af de Hellige og VEdsterne. Selv besøgte Broder Sandberg ham 4 Gange, og fandt ham altid ved godt Mod og i Haab om at blive i Stand til at udføre sit Missionsarbejde.

Paa Juledagen fik han en svær Opkastning og begyndte at yttre sig om Muligheden af hans Død, men sagde, han følte sig rolig og at intet skod imellem ham og hans Gud. Han kom da efter eget Ønske paa Sygehuset, hvor han to Gange om Dagen blev besøgt af VEdsterne og af mange Søffende. Han blev hver Dag svagere, og om Fredagen den 30te December Kl. 10,¹⁰ hensov han stille og rolig i Døden. Den 4de Januar blev han i fuld Tempeldragt begravet. Seks af VEdsterne fra Zion vare tilstede ved Begravelsen, hvoriblandt Præsident P. J. Sandberg, og cirka 40 af vore Søffende. De hos de Sidste-Dages Hellige sædvanlige Ceremonier, saasom Indvielseshøn, Sang og Taler bleve udførte til den bortgangnes Hæder. Han vil nu uden Tvivl begynde den anden Del af sit nu udstrakte Missionsarbejde i Forening med de mange trofaste VEdster, unge og gamle, der ere gangne forud og ere rede til at møde denne vor unge Broder og byde ham velkommen. Maa Gud lindre deres Sorg, som i Hjemmet ere hans nærmest paarørende!

I n d h o l d.

Tale af Præsident George D. Cannon	17	Beseffes	25
Lydhed	21	Løjes og beseffes	25
Red. Bem.:		Videnskab og Religion	25
Tilgivelse er bedre end Hævn	24	Filosofien af Evangeliet	28
Missionær ankommen	25	VEdste Albert Pettersens Død	31

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. C. Dording (B. Peterien).